

Plàstics i tovalloletes a missa

Dll, 17/06/2019 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

Aquesta setmana comença l'estiu, i tots plegats tenim més ocasions de sortir a fora, al mar o a la muntanya, i de relaxar-nos una mica, que prou falta que ens fa.

A mi, aquest temps de més proximitat amb la natura em fa pensar inevitablement en la situació del nostre planeta, tan ple d'amenaces per totes bandes i de perills per a la seva conservació. Aquestes amenaces, a més, ara han estat refermades per les declaracions d'emergència climàtica que s'estan fent, que no sé ben bé què volen dir ni si serviran per res, però que almenys tornen a ser un toc d'alerta. I, sobrevolant-ho tot, la insensatesa del president Trump, que tant li fa destrossar el que sigui, fidel a la seva agenda fonamentada bàsicament en la llei del més fort i en l'exaltació de la testosterona com a motor de la humanitat.

El papa Francesc, amb l'encíclica [Laudato si](#), ens ha fet el gran favor de posar el tema ecològic en un primer pla de les actuacions de tota persona que vulgui ser fidel a l'Evangelí. La cura de la creació, la preservació de la casa comuna, diu el papa, és un dels senyals que han de distingir els deixebles de Crist, igual com ho és l'atenció als pobres i l'amor dels uns als altres. I cal agrair-li al papa la capacitat de fer adonar com, al llarg dels segles, l'Església ha de ser capaç de veure quines són les crides que Jesús ens fa a través de la realitat que vivim. En època de Jesús, ningú es preocupava del tema ecològic, perquè no era un problema, i Jesús, conseqüentment, tampoc no se'n va preocupar. Però els qui creiem en ell, i estem disposats a seguir l'Esperit que ens guia cap a la veritat plena, som cridats ara, i molt seriosament, a preocupar-nos-en.

Recentment, hem anat seguint l'aparició de dades i imatges especialment impactants sobre dues formes concretes i àmpliament esteses de destrucció de la natura: una, l'ús de plàstics més enllà de qualsevol racionalitat, que fan que els mars es converteixen en pur verí, l'altre, l'ús de tovalloletes que es llencen al vàter i creen magmes de residus que ho embussen tot. Doncs bé, jo crec que, davant realitats com aquestes, els cristians hauríem de ser els primers a conscienciar-nos que això s'ha de deixar de fer, i que a més s'ha de combatre. I per tant, a més del compromís individual de cadascú de nosaltres enfront d'aquestes males pràctiques, cal un compromís eclesial clar i decidit. Un compromís que s'hauria de visibilitzar amb intervencions episcopals, i també, sistemàticament, amb les homilies de les nostres celebracions de l'Eucaristia. A les homilies se citen, com és lògic, les actuacions i actituds que concreten la fidelitat cristiana: la pregària, l'interès pels altres, l'atenció als pobres, l'atenció als malalts... Doncs en aquesta llista hi hauria d'entrar també l'evitar l'ús de plàstics i l'evitar tirar tovalloletes al vàter, a més, naturalment, de pràctiques més assumides, almenys teòricament, com el reciclatge de les escombraries. A les homilies s'hauria de parlar més d'això, i parlar-ho en concret, no enllestir-ho amb un genèric "preservar la natura". I a més de les homilies, en altres llocs de concreció de la vida cristiana, com per exemple la catequesi. Perquè tot això, ara, forma part del ser cristià.

